

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİNE SAVAŞA ve DİKTATÖRLÜĞE HAYIR!

nisan 2017

Bu broşürde yer alan metin,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.
İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

Anayasa referandumunda “HAYIR” oyu verin!

Anayasa değişikliğine HAYIR!

Diktatörlüğe ve savaşa HAYIR!

Uluslararası işçi sınıfının birliği için!

Savaşa ve toplumsal karşı-devrime karşı sosyalist bir hareket inşa edin!

Avrupa ve Ortadoğu Birleşik Sosyalist Devletleri için!

Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin Türkiye şubesini inşa edin!

Anayasa değişiklikleri üzerine 16 Nisan’da yapılacak olan referandum, uluslararası öneme sahip konuları gündeme getirmektedir. Türkiye’nin Avrupa ile Ortadoğu arasındaki köprü konumu göz önünde bulundurulduğunda, referandumun sonucu yalnızca Türkiye’deki değil tüm dünyadaki işçileri etkileyecektir.

Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi (DEUK) ile siyasi dayanışma içinde olan *Toplumsal Eşitlik*, referandumda “Hayır” oyu verilmesi çağırısı yapar.

İktidardaki Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) tarafından önerilen ve faşist Milliyetçi Hareket Partisi’nin (MHP) desteklediği değişiklikler, adı konmamış bir diktatörlük oluşturacak şekilde, yürütmenin, yasamanın ve yargının kontrolünü cumhurbaşkanına devredecek. Cumhurbaşkanı kanun hükmünde kararnameler yayımlayabilecek, bütçeyi hazırlayabilecek, yargı üyelerini atayabilecek, parlamentoyu feshedebilecek ve iktidar partisinin milletvekili adaylarını belirleyebilecek. Anayasa değişikliğinin kabul edilmesi durumunda, meclis cumhurbaşkanının uysal bir onaylayıcısı haline gelecek.

AKP, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ı öldürmeyi ve NATO’nun Suriye ile Irak’taki savaş yönelimine bütünüyle uyumlu kukla bir yönetim kurmayı amaçlayan, Washington ve Berlin destekli 15 Temmuz darbe girişiminin ardından olağanüstü hali uygulamaya koydu ve anayasa değişikliklerini önerdi. Darbe girişimi, ancak kitlesel bir halk seferberliği sayesinde durdurulmuştu. Halkın, özellikle de işçi sınıfının geniş kesimi, Türkiye’de 1960, 1971, 1980 ve 1997’de gerçekleşen NATO destekli darbelerin kanlı sicilini hatırlıyordu. Yüzlerce kişi, bu tür bir başka darbenin başarıya ulaşmasını engellemeye çalışırken öldü.

Olağanüstü hali kullanan AKP hükümeti, “hayır” kampanyasını saldırgan bir şekilde baskı altına alıyor. Polis, yüzlerce “hayır” kampanyacısını gözaltına aldı; yetkililer “hayır” yanlısı güçlerin toplantı düzenlemek istediği mekan sahiplerini defalarca tehdit etti. Yüksek Seçim Kurulu, 10 büyük anaakım siyasi parti dışındaki tüm partilerin, sivil toplum örgütlerinin, sendikaların ve derneklerin referandumda kampanya yürütmesini yasakladı.

“Hayır” kampanyasına yönelik devlet terörüne, sağcı popülizmin ve milliyetçiliğin uluslararası ölçekteki yükselişi eşlik ediyor. ABD Başkanı Trump milliyetçi ve militarist “Önce Amerika” gündemini ileri sürerken, Avrupalı güçler, buna, Britanya’nın Avrupa Birliği’nden (AB) ayrılma referandumunu izleyen büyük varoluşsal krizin ortasında, içeride baskı, dışarıda savaş yönündeki hazırlıklarını hızlandırarak karşılık veriyor.

Toplumsal Eşitlik, “hayır” oyu çağrısı yaparken, bir başına AKP’nin teklif ettiği anayasa değişikliğinin reddedilmesinin, uluslararası diktatörlük ve savaş yönelimini durdurmayacağı uyarısında bulunur. AKP’nin, aralarında Cumhuriyet Halk Partisi’nin (CHP) ve Halkların Demokratik Partisi’nin de (HDP) olduğu burjuva muhaliflerinin “hayır” kampanyasına hiçbir destek verilemez. Hem CHP hem de HDP, daha önce, Türk devletinin anayasal değişiklik ihtiyacı konusundaki görüşmelerde Erdoğan ile anlaşma sağlamıştı ki HDP, bir başkanlık ve federal sistem öneriyordu.

En önemlisi, bu partiler, büyük emperyalist güçlerin politikalarına bizzat AKP’den bile daha yakın bir şekilde bağlıdırlar. Referandumdan “hayır” oyu çıkması durumunda, onların, Erdoğan’ı görevden uzaklaştırma girişimlerinde emperyalist güçler ile işbirliklerini arttıracaklarından çok az kuşku duyulabilir.

Burjuvazinin AB yanlısı kesimlerini temsil eden CHP, sözümona “Avrupa değerleri”ni savunmakta ve AKP’yi yalnızca Kürt “ayrılıkçılığı”na karşı yeterince sert davranmamakla eleştirmektedir. CHP, AKP’nin Suriye’deki müdahalesini destekliyor. AB hükümetleri ırkçılığı ve Müslüman karşıtı duyguları kışkırtırken, bu AB yanlısı yönelimin iflasi apaçık ortadadır. Hollanda hükümeti, dikkatleri ülke içindeki aşırı toplumsal gerilimlerden başka yöne çevirmeyi amaçlayan kasıtlı bir provokasyonla, AKP’li bakanların Avrupa’daki Türkiyeliler arasında “evet” kampanyası sürdürmesini yasakladı. Bu, Erdoğan’ın “evet” kampanyasını Avrupa ırkçılığının kurbanı gibi sunmasına olanak sağlamış ve yalnızca onun ekmeğine yağ sürmüştür.

HDP Kürt burjuvazisinin bazı kesimlerini ve Türk orta sınıfının emperyalizme uyarlanmış ayrıcalıklı tabakalarını temsil etmektedir. Kürtlere, Alevilere ve diğer azınlıklara azınlık haklarını tanıyacak ve nihayetinde ABD ve Avrupa emperyalizmi destekli kapitalist bir Kürt devleti oluşumunun kurulmasına yol açacak anayasa değişiklikleri çağrısı yapan HDP’nin kimlik politikası merkezli programı, Yunanistan’daki Syriza’nın, İspanya’daki Podemos’un ve Almanya’daki Sol Parti’nin programına benzerdir. Bu partiler, emekçilere derinlemesine düşmandır ve AB’nin ve IMF’nin emirleri doğrultusunda kemer sıkma politikalarını dayatmışlardır.

Toplumsal Eşitlik, “hayır” oyunu, Türkiye, Ortadoğu ve uluslararası işçi sınıfının ve gençliğinin hem emperyalizme hem de Ortadoğu burjuvazilerine karşı bağımsız siyasi mücadelesini hazırlamak amacıyla savunmaktadır. Dünya kapitalizminin iflasını ve emperyalizmin gerici karakterini, hiçbir şey, Ortadoğu’daki savaşlardan daha açık bir şekilde gösteremez. Emperyalistlerin 1991 Körfez Savaşı’ndan bu yana çeyrek yüzyıl boyunca dizginlerinden boşalttığı yeni-sömürgeci emperyalist savaşlar ve etnik-mezhpesel çatışmalar, milyonlarca yaşama mal olmuştur.

Toplumsal Eşitlik, Ortadoğu ve uluslararası işçi sınıfının bir karşı saldırısı için devrimci bir perspektif ileri sürmektedir. *Toplumsal Eşitlik*, Türkiye ve Ortadoğu genelindeki Türk, Kürt, Arap ve diğer kökenlerden işçileri ve gençleri, dünya sosyalist devrimi uğruna uluslararası mücadelenin parçası olarak emperyalizme ve Ortadoğu kapitalist sınıflarına karşı mücadelede birleştirmek için mücadele etmektedir.

Referandum ve Ortadoğu'daki emperyalist savaş yönelimi

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kendisini bir diktatör olarak kabul ettirme girişimi, onun kişisel otoriter eğilimlerinin değil; Türkiye'deki kapitalist düzenin ağır krizinin bir ürünüdür. Suriye'de rejim değişikliği amaçlı ABD önderliğindeki emperyalist savaş, geçtiğimiz beş yıl boyunca, Türkiye'nin Kürt bölgelerinde bir iç savaşı ve ülke genelinde İslamcı terör saldırılarını tetikleyen topyekün bir bölgesel savaşa doğru yayılmıştır. Geline nokta, bizzat Erdoğan, kendisini, Saddam Hüseyin'in, Muammer Kaddafi'nin ve Beşar Esad'ın yer aldığı, emperyalizmin Ortadoğu'da öldürülecek devlet başkanları listesinde buldu.

Erdoğan'ın önerdiği anayasa değişikliği, Türkiye'deki göstermelik demokrasinin bile, artık, egemen sınıfın militarizm ve diktatörlük yönelimi ile bağdaşmadığını göstermektedir. Erdoğan, Türkiye'nin Suriye'deki askeri müdahalesini tırmandırmaya ve ülkenin Kürt çoğunluğa sahip bölgelerinin emperyalist destekli olası bir Kürt devleti ile birleşmesini engellemeye çalışırken, artık iç siyasi muhalefete tahammül edememektedir. O, burjuvazinin rakip kesimlerinden gelen ve işçi sınıfı içinde gelişen muhalefeti ezmek için yetkiler peşinde koşmak zorundadır.

Erdoğan'ı diktatörce yetkiler peşinde koşmaya iten çatışmalar, ulusal bir çerçevede ya da kapitalist sınıfın herhangi bir hizbinin önderliği altında çözülemez. Bu savaşlar ve Britanya ile Fransa tarafından 100 yıl önce çizilmiş akıldışı sınırlarla bölünmüş halklar arasındaki etnik ve mezhepsel gerilimlerin alevlenmesi, aynı demokratik ve sosyal haklara yönelik amansız saldırı gibi, yalnızca işçi sınıfının uluslararası devrimci seferberliği yoluyla durdurulabilir.

Militarizm yönelimi ve demokratik haklara yönelik saldırılar, dünya kapitalizminin derin siyasi ve ekonomik krizinden kaynaklanmaktadır. 2008 Wall Street çöküşünden beri, tüm dünyadaki kapitalist hükümetler kemer sıkma politikaları uyguluyor ve devasa bir serveti bir avuç insanın elinde yoğunlaştırıyor. 2009'dan bu yana, dünyadaki milyarlarların serveti üçe katlanmış durumda. Yalnızca 8 milyarder, dünya nüfusunun alttaki yarısının; yani, yaklaşık 3,6 milyar insanın toplam serveti kadar bir servete sahip.

Aşırı toplumsal eşitsizlik ve militarizm, uzun bir parlamenter yönetim geçmişine sahip olan Amerika ve Avrupa'daki emperyalist güçler dahil, her ülkedeki kapitalist sınıfın demokratik yönetim biçimlerini terk etmesine yol açmaktadır. Fransa, 2015'ten beri, temel demokratik hakları askıya alan, gerici iş yasasına karşı protestolara yönelik şiddetli baskıyı gerekçelendirmede kullanılan ve sürekli olarak uzatılan bir olağanüstü hal altında bulunuyor. En önemlisi, ABD'de Donald Trump'ın başkan seçilmesi, aşırı

sağcı bir yönetimi iktidara getirmiş ve bir neo-faşist olan Stephen Bannon'u Trump'ın Beyaz Saray'daki baş siyasi danışmanı yapmış durumda.

Altı yıl önce, 2011'de, işçi sınıfının kitlesel devrimci mücadeleleri Tunus ile Mısır'daki ABD destekli diktatörleri devirdiğinde, dünya uluslararası işçi sınıfının devrimci bir karşı saldırısının ilk aşamalarına tanık olmuştu.

Erdoğan'ın diktatörce yetkiler elde etme girişimi, emperyalist devletlerin Mısır devrimine verdiği yanıt olan, savaş yöneliminden kaynaklanmaktadır. Türkiye egemen sınıfı, NATO'dan gelen baskı altında, Erdoğan'ın "komşularla sıfır sorun" politikasını terk etmiş ve başlangıçta El Kaide güçlerinin vekiller olarak kullanıldığı Libya'daki ve Suriye'deki rejim değişikliği amaçlı emperyalist savaşları desteklemiştir.

Savaşın İslamcı AKP hükümetini baskın bir bölgesel güç haline getireceğini uman Türkiye egemen sınıfı, CIA destekli geniş bir terörist gruplar ağının Suriye sınırı boyunca desteklenmesi biçimindeki canice politikayı benimsedi. Ne var ki onun umutları kısa süre içinde suya düştü. Bunun yerine, bizzat Türkiye, dünya savaşına dönüşme tehdidi oluşturan bir emperyalist girdabın içine çekildi.

Erdoğan, emperyalist politikanın tüm zikzaklarına uyum sağlayamadı. 2013'te, Ankara'nın NATO müttefikleri önce Mısır'daki Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'nin İslamcı hükümetine yönelik halk muhalefeti manipüle ederek iktidara gelen askeri darbeyi desteklediğinde ve ardından, Washington İslamcı vekillerine yardım etmek üzere Suriye'ye savaş açma planlarını ertelediğinde, AKP'nin hesapları altüst oldu.

2014'te, Irak ve Şam İslam Devleti (İŞİD) Suriye'den Irak'a doğru, Washington'ın Irak'taki kukla yönetimini tehdit eden ve Irak'ta yeni bir NATO müdahalesine yol açan bir istila başlattı.

Washington ve Avrupalı müttefikleri, en sonunda, İŞİD'e karşı, Ankara destekli Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) yerine, Kürdistan İşçi Partisi (PKK) çizgisindeki Suriyeli ve Iraklı Kürt milliyetçi grupları kullanma yönünde bir stratejide uzlaştılar. Ancak AKP hükümeti, bu politikayı, Türkiye'nin toprak bütünlüğüne yönelik büyük bir tehdit olarak gördü.

Ankara görünüşte İŞİD'e karşı ABD önderliğindeki savaşa katılsa da, esas olarak, Türkiye'nin Kürt çoğunluğa sahip bölgesine komşu Suriye topraklarında Kürtlerin kontrolünde bir bölgenin sağlamaştırılmasını önlemeyi amaçlıyordu. Ankara, eşzamanlı olarak, PKK ile "barış süreci"ni bitirdi ve Washington eksenindeki Kürt milliyetçisi gruplara karşı saldırısını hızlandırdı. Hükümet, ABD'nin desteğiyle, Suriye'nin kuzeyinde, sözde Suriyeli sığınmacılar için "güvenli bölge" olarak bir bölgeyi ele geçirip işgal etme tehdidinde bulunuyordu.

Ukrayna'daki NATO destekli darbenin ardından Doğu Avrupa'da NATO ile Rusya arasında tırmanan cepheleşmenin ortasında, Türkiye'nin tehditlerinin, Esad yönetimini savunmak ve İŞİD'e saldırmak üzere Suriye'ye müdahale etmiş olan Moskova için kabul edilemez olduğu kanıtlandı. Türk kuvvetleri Kasım 2015'te Suriye-Türkiye

sınırındaki bir Rus bombardıman uçağını vurup düşürdüğünde, Türkiye, muhtemelen NATO'daki müttefiklerinin desteği olmaksızın, kendisinden askeri olarak üstün olan Rusya ile bir savaş olasılığıyla karşı karşıya kaldı.

Bu, Türkiye'deki üç milyon Suriyeli sığınmacının ağır yüküyle birlikte, AKP'yi Rusya ve Çin ile uzlaşma arayışı yönünde önemli bir değişikliğe yöneltti ki bu politika, Obama yönetimi ve Türkiye'nin Avrupalı müttefikleri ile şiddetli bir çatışmaya yol açtı. Temmuz 2016'da, TSK'nin bir kesimi, ABD ve Almanya hükümetlerinin teşvikiyle, NATO'nun İncirlik Hava Üssü'nden başarısız bir askeri darbeye girişti.

Darbeyi yenilgiye uğratan kitlesel seferberlik sayesinde öldürülmekten kurtulan Erdoğan, olağanüstü hali uygulamaya koydu, baskıyı arttırdı ve iktidarını sağlamlaştıracak yeni bir anayasa tasarısı hazırlamaya girişti. Cumhurbaşkanı, şiddetli bir iç baskı dalgasını tırmandırırken, Türk ordusuna, hem IŞİD'e hem de Kürt milliyetçisi Halk Savunma Birlikleri'ne (YPG) karşı "Fırat Kalkanı Operasyonu" adlı kendi Suriye istilasını başlatma emri verdi.

Başarısız darbe girişiminin ardından, olağanüstü hal altında, 29.800 öğretmen ve 4.200 akademisyen dahil, 121.000 dolayında devlet memurunun ve askerin görevine son verildi; devlet kurumlarında çalışan 41.000'den fazla insan tutuklandı. Darbenin destekçileri ile bağlantılı oldukları iddiasıyla, en az 1.500 dernek, 15 üniversite, yüzlerce özel okul, 177 medya kuruluşu ve birkaç sendika kapatıldı. Ankara, ABD'de yaşayan Fethullah Gülen'in İslamcı hareketine verdiği destek üzerinden Washington'ı darbenin arkasında olmakla suçladı ve Gülen'in Türkiye'ye iade edilmesini istedi.

Erdoğan, Avrupa Birliği'ni Suriyeli sığınmacıların Avrupa'ya geçmesine izin vermekle tehdit ederken, umutlarını Donald Trump yönetimindeki ABD politikasında yaşanacak bir değişikliğe bağladı ve Washington'a, Türkiye'nin daha İran karşıtı bir duruş benimsemesi karşılığında YPG'ye desteğini kesmesi çağrısı yaptı. Washington ve Avrupalı emperyalist devletler ne yaparsa yapsın, ABD tarihindeki en aşırı sağcı ve milliyetçi hükümet ile bir ittifak kurmanın, Türkiye için, en az Türk burjuvazisinin Obama ve Avrupalı müttefikleri önderliğindeki savaş yönelimine desteği kadar yıkıcı olacağı kanıtlanacaktır.

Ortadoğu'daki ulus devlet sisteminin krizi

Sovyetler Birliği'nin (SSCB) 1991'de dağılmasından bu yana geçen çeyrek yüzyıl, bunun kapitalizmin nihai zaferine ve işçi sınıfının, yüzyıl önce 1917 devrimine yol açmış olan sosyalizm uğruna mücadelesinin sonuna işaret ettiğini iddia eden burjuva ideologları çürüttü. SSCB'nin varlığının ortaya çıkardığı askeri ve siyasi engellerden kurtulan emperyalizm, zamanı geriye almaya ve Ortadoğu'yu vahşice yeniden sömürgeleştirmeye koyulmuştu.

ABD emperyalizmi, Avrupalı ve Asyalı emperyalist rakipleri karşısındaki endüstriyel ve ekonomik gerilemesini, askeri araçlarla dengelemeye çalışıyordu. O, SSCB'de kapitalist restorasyona hazırlanmakta olan Sovyet bürokrasisinin desteğiyle, Ortadoğu ve dünya ekonomisinin kalbi olan petrol ve enerji rezervleri üzerinde egemenlik

kurmak için Birinci Körfez Savaşı'nı başlattı. Sonraki çeyrek yüzyıl boyunca, emperyalist savaşlar bölge geneline yayıldı ve Ortadoğu'yu, ABD emperyalizminin aynı zamanda Rusya'yi ve Çin'i hedefleyen bir dünya savaşı yöneliminin merkezi haline getirdi. Bu, Washington'ın dünyanın süpergücü olarak konumunu koruma yönünde her şeyi göze alan ve nihayetinde başarısızlığa uğrayan bir girişimdi.

Bugün, Irak, Suriye, Afganistan, Libya ve Yemen, emperyalist savaşlar ve işgaller eliyle dizginlerinden boşalan etnik ve mezhepsel çatışmalarla paramparça edilmiş, nerdeyse işlevsiz toplumlardır. Tüm bu toplumlar mahvedilmiş, milyonlarca insan öldürülmüş ve on milyonlarca insan evlerini terk etmeye zorlanmıştır. AB sığınmacı karşıtı insanlık dışı bir politika izlediği için, binlerce sığınmacı Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken Akdeniz'de boğulmuştur.

Bu kriz, kapitalizmin tarihsel iflasını gözler önüne sermektedir. Şimdi Suriye'yi ve Irak'ı sarsan savaşlarda, emperyalist güçler, Kremlin yönetimi ve Türkiye, Suudi Arabistan ya da İran gibi bölgesel güçler, daha fazla kan akıtarak, Ortadoğu haritasını mümkün olduğu kadar çok kendi çıkarları doğrultusunda çizme peşinde koşuyor. Bu gerici çatışma, her adımda, bizzat insanlığın varlığını tehdit edecek şekilde, nükleer silahlı güçler arasında doğrudan bir askeri çatışmaya dönüşme tehlikesi yaratmaktadır.

Dünya, 100 yıl önce I. Dünya Savaşı sonrasında Doğu Akdeniz ülkelerini Britanya ile Fransa arasında paylaştıran 1916 Sykes-Picot anlaşmalarında ve Türkiye'nin bugünkü sınırlarını belirleyen 1923 Lozan Antlaşması'nda Ortadoğu'da ortaya çıkan devlet sisteminin ölümcül krizine tanık olmaktadır. Ortadoğu'daki her egemen sınıf, emperyalist işgalden, etnik ve mezhepsel ayrılıklılıktan ve işçi sınıfı ile ezilen kitlelerin ayaklanmalarından korkuyor.

1923'te, emperyalist işgale karşı Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğindeki üç yıllık bir bağımsızlık savaşının ardından kurulmuş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda çözülmemiş kalan tüm siyasi ve tarihsel sorunlar, günümüzde, patlayıcı bir güç edinmektedir. Cumhuriyeti kuran Türk milliyetçileri, nüfusun yaklaşık yüzde 20'sini oluşturan ve Türkiye'nin en büyük azınlığı olan Kürtlerin kültürel ve siyasi haklarını çiğnemiş, onların kendi dillerine ve kültürlerine sahip bir milliyet olarak varlıklarını tanımayı bile reddetmişti. Onlar, işçi hareketini de kanlı bir şekilde ezdiler. Yaklaşık yüzyıl sonra, Türkiye, aynı çözümsüz etnik ve sınıfsal gerilimlerle kuşatılmış durumda.

14 yıllık AKP iktidarı altında, Türkiye'de sarsıcı bir toplumsal eşitsizlik ortaya çıkmıştır. Halkın en alttaki yüzde 20'si (yaklaşık 16 milyon insan) ulusal gelirin yalnızca yüzde 6'sı ile yaşıyor ki bu, en zengin 35 kişinin servetine denktir. Bu süreçte, halkın yüzde 99'unun toplam ulusal servet içindeki payı yüzde 13 azalırken, en zengin yüzde 1'in payı yüzde 55'e yükselmiştir. Çalışma yaşındaki her beş kişiden ve her üç gençten biri işsiz.

Bugün, yüzyıl önce olduğu gibi, sıra işçi sınıfındadır. Lev Troçki'nin sürekli devrim teorisinde açıkladığı gibi, gecikmiş kapitalist gelişmeye sahip ülkelerde, kapitalist sınıf, demokratik bir yönetim kurmaktan ve sömürgeci baskının mirası olan akıldışı sınırların

ve etnik-mezhepsel bölünmelerin üstesinden gelmekten acizdir. Onun çıkarları, özünde, emperyalizmin çıkarlarına bağlı ve onlara tabidir. Yalnızca işçi sınıfı, savaşı durdurmak ve demokratik hakları savunmak üzere sosyalizm uğruna mücadelede, tüm ezilenlere önderlik edebilir.

Sosyalizm uğruna ve savaşa karşı devrimci mücadele, doğası gereği uluslararasıdır. Lev Troçki'nin *Sürekli Devrim*'de yazmış olduğu gibi: "Sosyalist devrimin ulusal sınırlar içinde tamamlanması düşünülemez. Burjuva toplumundaki krizin temel nedenlerinden biri, onun tarafından yaratılmış üretici güçlerin, artık ulus devlet çerçevesiyle uzlaşmıyor olması gerçeğidir. Buradan, bir yandan emperyalist savaşlar, diğer yandan da burjuva bir Avrupa Birleşik Devletleri ütopyası çıkar. Sosyalist devrim ulusal alanda başlar, uluslararası arenada gelişir ve dünya sahnesinde tamamlanır. Böylece, sosyalist devrim, kelimenin yeni ve daha geniş bir anlamında, bir sürekli devrim haline gelir; o, yalnızca, yeni toplumun gezegenimizin tamamında nihai zafere ulaşmasıyla tamamlanacaktır."

İleriye giden yol, tüm kökenlerden Ortadoğulu işçilerin, bölgenin rüşvetçi kapitalist seçkinlerini devirmek için ve sosyalizm uğruna, emperyalizme karşı mücadelede birleşmesidir. Ortadoğulu işçiler, bu mücadeledeki müttefiklerini, Washington ve müttefikleri tarafından yürütülen bitmek bilmez kanlı savaşlara yönelik derin bir muhalefetin olduğu Amerika'daki, Avrupa'daki ve tüm dünyadaki işçiler arasında bulacaklardır. Onlar, bu bölgedeki sınıf kardeşlerinin Ortadoğu Birleşik Sosyalist Devletleri uğruna mücadelesine güçlü bir destek vereceklerdir.

Kürt milliyetçiliğinin emperyalizm yanlısı rolü

Toplumsal Eşitlik, DEUK'taki yoldaşları gibi, Türkiye'deki Kürtlerin ve Ortadoğu genelindeki tüm etnik ve dinsel azınlıkların demokratik ve kültürel haklarını uzlaşmaz bir şekilde savunur. Ancak bizim demokratik hakları savunmamız, hiçbir şekilde, burjuva milliyetçi hareketlere siyasi destek anlamına gelmez. Kürt milliyetçisi partilerin tarihsel sicili, özellikle keskin bir uyarıdır. Onların, işçi sınıfını etnik, kültürel ve dinsel eksenlerde bölen ayrılıkçı ve toplulukçu programları, her türlü gerçek demokratik veya ilerici içerikten yoksundur.

Washington'ın Ortadoğu'da 1991'deki Körfez Savaşı'ndan bu yana devam eden savaş yönelimi, bu hareketleri emperyalizmin araçları olarak işfa etmiş durumdadır. Onlar, emperyalist devletlerin bölgenin petrol kaynaklarını yağmalamasından ve ulusötesi şirketlerin işçileri sömürmesinden gelecek birkaç kısıntı karşılığında, kendilerini emperyalizmin hizmetine sunmuşlardır.

Irak'taki Kürt milliyetçileri (PKK dahil), Washington, Bağdat yönetiminin Körfez Savaşı'nın hemen ardından bir Kürt ayaklanmasını bastırmasını örtülü bir şekilde desteklemiş olduğu halde, ABD'nin 2003'teki gayrimeşru istilasını memnuniyetle karşıladılar. 1980-1988 İran-İrak savaşında karşıt tarafları desteklemiş ve birbiriyile savaşmış olan Celal Talabani'nin Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) ile Mesut Barzani'nin Kürdistan Demokratik Partisi (KDP), Irak'ın kuzeyindeki rüşvetçi Kürdistan

Bölgesel Yönetimi'ne (KBY) katıldı. KBY, ABD işgaliyle işbirliği yaptı ve şimdi, IŞİD'e karşı ABD önderliğindeki savaşta yer alıyor; ayrıca, KBY petrolünü dünya piyasalarına taşımak için Türkiye ile yakın çalışma içinde.

AKP'nin KBY ile işbirliği, onu, Türklerin ve (Türkiye'deki, Suriye'deki ve Irak'taki) Kürtlerin sözde barış içinde birlikte yaşayacağı bir "demokratik federasyon" kurmak üzere, PKK ve Türkiye'deki Kürt milliyetçileri ile kısa süreli bir "barış süreci" başlatmaya yöneltti. Bu, her şeyden önce işçi sınıfının arkasından yaşama geçirilecekti. Kürt milliyetçileri, uluslararası sermaye ile Kürt işçilerinin dizginsiz sömürüsü temelinde doğrudan kendi anlaşmalarını yapma umuduyla, AKP'nin Kürtlerin çoğunlukta olduğu bölgelerde, ülkenin diğer bölgelerinden daha düşük olacak bir bölgesel asgari ücret önerisini coşkuyla desteklediler.

Ne var ki bu plan, Kürt milliyetçisi eğilimler AKP'yi bırakıp doğrudan ABD ve Avrupa emperyalizmine yönelince paramparça oldu. PKK ile birlikte çalışan YPG savaşçıları, emperyalist devletlerin hem Esad yönetimine hem de IŞİD'e karşı kanlı savaşta tercih ettikleri vekil güç olan Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) merkezi haline geldiler.

Emperyalist güçlerin kendisine yakın Kürt milliyetçilerine verdiği destekle cesaretlenen Türkiye'deki Kürt milliyetçisi eğilimler, şimdi, Türkiye'deki Kürt bölgelerinin Irak ve Suriye'deki Kürtlerin elindeki bölgeler ile birleştirilmesini öneriyorlar. Onlar, Kürt milliyetçisi partilerin, derneklerin ve hareketlerin bir platformu olan Demokratik Toplum Kongresi'nin Aralık 2015'teki olağanüstü toplantısında, "Kürt halkının hukuki, siyasi ve statü talebi kabul edilmediği için Kürt halkı da kendi öz gücüne dayanan bir mücadele sürecine girmiştir." açıklamasını yaptılar.

HDP'nin Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, DTK kongresinin açılışında yaptığı konuşmada şunları söylemişti: "Bu direniş zaferle sonuçlanacak ve herkes Kürt halkının iradesine saygı duyacak. Kürtler artık kendi bölgelerinde siyasi irade olacaklar. Tarihsel kırılma noktalarının yaşandığı bu günlerde, halkımız diktatörlük mü özgürlük mü; bir kişinin diktatörlüğü altında mı yoksa özerklik içinde mi yaşanacak kararını verecek... Belki Kürtler kendi bağımsız devletlerine, federal devletlerine ve kantonlarına, ya da özerk bölgelerine sahip olacaklar."

Savaş, bir Kürt kapitalist devletinin ulusal kurtuluş getireceği ve Kürtlere barış ve refah sunacağı iddialarının sahtekarlığını hızla açığa vuruyor. Tüm bölgede tırmanan savaş yöneliminin ortasında, uluslararası petrol şirketleri ile sıkı işbirliği içinde çalışan küçük bir burjuva kliğin yönetiminde emperyalist destekli bir Kürt yönetiminin kurulması, yalnızca felakete sonuçlanacaktır.

O ulusal kurtuluş getirmeyecek; Ortadoğu'daki ulusal gerilimleri canlandıracaktır. Kürt güçleri, daha şimdiden, Irak'ta Kürtlerin küçük bir azınlık olduğu yerleri işgal ediyorlar. Iraklı Kürt güçler, nüfusun çoğunluğunu Arapların oluşturduğu petrol zengini Kerkük kentini 2014'ten beri işgal altında tutuyorlar. Onlar şimdi, etnik

çeşitliliğe sahip ve nüfusun çoğunluğu Sünni Araplardan oluşan Musul'daki İŞİD güçlerine karşı emperyalistler önderliğindeki kanlı saldırıya insan gücü sağlıyorlar.

Aynı zamanda, Türk devleti, Suriye'yi istila etmek ve HDP'ye ve Türkiye'deki Kürt halkına karşı şiddetli ve gerici bir saldırı başlatmak için, bir Kürt devletinin kurulmasına yönelik çağrılara sarıldı. Geçtiğimiz yıl, Türk ordusu, Suriye'deki Kürt güçlerin Menbiç kentini ele geçirmesini ve Türkiye-Suriye sınırı boyunca kendi kontrollerinde bir bölge oluşturmasını engellemek için Fırat Kalkanı Operasyonu'nu başlattı. Suriyeli Kürtler geri adım atar ve kapsamlı bir Kürt-Türk savaşının önüne geçerken, Türk ordusu, Suriye içinde yeni, kanlı ve maliyetli bir savaş başlattı.

Burjuva milliyetçi perspektif başarısız olmuştur. Kürt işçilerinin ve ezilen kitlelerin karşı karşıya olduğu görev emperyalizm ile işbirliği içinde olan ve ona suç ortaklığı yapan yeni, sömürücü bir kapitalist devlet inşa etmek değildir. İleriye giden tek yol, onların savaşa ve yeni-sömürgeci baskıya karşı tüm Ortadoğu'da ve dünyada sosyalizmin inşası uğruna mücadelede Ortadoğu'daki ve emperyalist ülkelerdeki tüm milliyetlerden kardeşleri ile birleşmesidir. Bu, Ortadoğu Birleşik Sosyalist Devletleri uğruna mücadele demektir.

Emperyalizmin sahte sol savunucularına karşı

Uzun süredir sendika bürokrasisinin kimi kesimlerinin ve HDP'nin yörüngesinde dolaşan küçük-burjuva, sahte sol çevrelerin "Hayır" kampanyası, siyasi olarak gericedir. Onlar, emperyalist güçleri ve Ankara ile ilişkileri çok iyi bilinen KBY'yi görünüşte eleştirirken, tüm Ortadoğu'da ABD önderliğinde sürdürülen müdahalelere, özellikle Kürt milliyetçi hareketleri siyasi olarak destekleyerek, örtülü bir şekilde arka çıkıyorlar.

Onlar, CHP ile HDP'nin arkasında sıraya dizilmiş şekilde ve sol maskeli popülizm ile süslenmiş kimlik politikaları temelinde, AB yanlısı bir "hayır" kampanyası başlattılar. Bu gruplar, "demokratik, laik, sosyal hukuk devleti"ni savunuyor ve "hayır" oyununun kazanması durumunda Türkiye'nin "Erdoğan faşizmi"nden kurtulacağı, "bağımsız, demokratik, laik Türkiye"nin zemininin hazırlanacağı hayalini yayıyorlar.

Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), 19 Ocak günü yaptığı açıklamada, "HAYIR'da hayır var... HAYIR'da hayat var... HAYIR'da umut var... HAYIR'da gelecek var..." diyordu. Ondandır kısa süre sonra, sahte sol grupların bir bileşimi olan Birleşik Haziran Hareketi, "hayır" kampanyasını şu sözlerle gerekçelendirdi: "Huzurumuz kalmadı. Mutlu değiliz. Etrafımızı kin ve nefret dalgası sardı... Siyasal İslam laikliği ortadan kaldırarak, birlikte yaşam imkanlarımızı ve özgürlüğümüzü de çalıyor."

6 Şubat'ta, Kürt milliyetçilerini destekleyen sahte sol partilerin, örgütlerin ve sendikaların 2011'de oluşturduğu Halkların Demokratik Kongresi (HDK), "Toplumun demokratik, çoğulcu, eşitlikçi, laik, kadın özgürlükçü, ekolojik ve sosyal bir anayasa ihtiyacı ve talebi bakidir... Ülkemiz için, halklarımız için, özgür, demokratik ve eşit bir yaşam için 'Hayır' diyoruz. 'Hayır' demokratik Türkiye'nin yolunu açar." diye ilan etti.

Orta sınıfın kapitalizm altında daha iyi bir konum peşinde koşan hali vakti yerinde kesimlerini temsil eden bu örgütler, etnik köken, din, kültür, cinsel kimlik, bireysel yaşam tarzı ve cinsel yönelim üzerine odaklanmış kimlik politikalarını saplantı haline getirmişlerdir. Bu politikaların gerici etkileri, en açık biçimde, onların Amerika ve Avrupa ülkelerindeki siyasi ortaklarının sicilinde ifade edilmektedir.

ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt, Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti ya da Britanya'daki Sosyalist İşçi Partisi, Libya'ya ve Suriye'ye yönelik emperyalist savaşı yönelimini "demokratik devrim" diye alkışlamış ve emperyalist savaşa tam destek vermişti. Aynı zamanda, onların yerel ya da ulusal düzeyde iktidarı alabilmiş olan müttefikleri (Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos, Almanya'da Sol Parti) işçilere ağır kemer sıkma önlemleri dayattılar ve grevleri vahşice ezdiler. Bu partilerin işçi sınıfının düşmanları olduğu kanıtlanmıştır.

Türkiye'deki ortaklarının, kendi yaşam tarzı kaygıları doğrultusunda, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a yönelik öznel öfkeleri, yalnızca onların emperyalizm ile daha kökten işbirliğini yansıtmaktadır. Bu yüzden onlar, 15 Temmuz darbe girişiminde umursamaz, siyasi olarak suç ortağı bir tavır aldılar (onlar, darbe girişimini, yalnızca başarısızlığa uğradıktan sonra lafta kınadılar. Washington ve Berlin de aynı yolu izlemiş ve göstermelik kınama açıklamaları yapmıştı). Yunanistan'daki İşçilerin Devrimci Partisi'nin (EEK) kardeş partisi Devrimci İşçi Partisi, işçileri darbeye karşı sokağa çağırmanın sorumsuzluk olacağını bile ilan etti!

Toplumsal Eşitlik, Ortadoğu işçi sınıfı içinde Troçkizm uğruna verdiği mücadele ile sahte sol grupların küçük-burjuva politikasını birbirinden ayıran siyasi ve sınıfsal uçurumu göstererek, işçi sınıfının siyasi bağımsızlığını oluşturmaya çalışmaktadır. İşçi sınıfı, siyasi iktidar mücadelesine, yalnızca uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını Türkiye burjuvazisinininkilerden açık bir şekilde ayırt etmeye yönelik bu mücadele yoluyla hazırlanabilir.

Türkiye'de ve tüm Ortadoğu'da DEUK'un şubelerini inşa edin

Türkiye ve uluslararası işçi sınıfının devrimci mücadelesinin başını, yalnızca, bütün burjuva partilerden ve onların orta sınıf içindeki emperyalizm yanlısı sahte solcu müttefiklerinden bağımsız ve onlara karşı, enternasyonalist sosyalist bir önderlik çekebilir.

Bundan yüzyıl önce 1917'de, I. Dünya Savaşı katliamının ortasında, sömürünün, milliyetçiliğin ve savaşın olmayacağı bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren Bolşevik Parti önderliğindeki Rus işçi sınıfı iktidarı almış ve dünyadaki ilk işçi devletini kurmuştu. 1917 Devrimi, Rus işçilerinin I. Dünya Savaşı'na yanıtıydı ve bu yanıt, Vladimir Lenin'in, Lev Troçki'nin ve Bolşevik Parti'nin işçi sınıfı içinde tüm küçük-burjuva eğilimlere karşı devrimci enternasyonalizm uğruna verdiği onlarca yıllık mücadeleye dayanıyordu.

Bugün, aynı 100 yıl önce olduğu gibi, kapitalizm insanlığı bir dünya savaşı felaketiyle tehdit ediyor. Bununla birlikte, bu nesnel koşullar, aynı zamanda, Ortadoğu ve

Asya'dan dünya emperyalizminin Amerika ve Avrupa'daki merkezlerine, tüm dünyadaki işçileri de radikalleştirmekte ve onları mücadeleye sürüklemektedir. İşçi sınıfının 21. yüzyıldaki ilk büyük devrimci deneyimi 2011'de, Tunus'taki ilk işçi sınıfı ayaklanmasının ardından, Mısır işçi sınıfının ayağa kalkıp diktatör Hüsnü Mübarek'i devrimesiyle yaşandı.

En büyük sorun, işçi sınıfına iktidarı almada önderlik edecek, Bolşevik Parti örneğine göre biçimlenmiş devrimci bir önderliğin olmamasıydı. İşçi kitleleri, Mısır'daki emperyalizm destekli yönetime ve onun güvenlik güçlerine karşı defalarca ayağa kalktılar. Bununla birlikte, onlar, kendiliğinden biçimde, iktidarı alacak bir perspektif geliştiremezlerdi. İktidar önce bir cuntanın, ardından da Muhammed Mursi'nin İslamcı hükümetinin; nihayetinde, sözde liberal burjuva ve sahte sol muhalefet partilerinin işçi sınıfının bağımsız siyasi eylemini ezmesi ve cunta ile aktif işbirliği sayesinde yeniden ordunun eline geçti.

Temel sorun, her ülkede, kapitalizmi yıkmak ve sosyalist politikalar izleyen bir işçi hükümeti kurmak için işçi sınıfına önderlik edecek devrimci bir partinin inşa edilmesidir. Bu mücadelenin teorik ve siyasi temeli, Rusya'daki Ekim Devrimi'nde olduğu gibi, Troçki'nin Sürekli Devrim Teorisi'dir.

DEUK, kuruluşundan bu yana, Marksizmin sürdürücüsü olan Troçkizmin küçük-burjuva muhaliflerine karşı Sürekli Devrim perspektifini savunma ve geliştirme mücadelesi veren tek siyasi akımdır. İşçi sınıfının devrimci önderliğini oluşturmak, Türkiye'de ve her ülkede, DEUK'un şubesi olarak bir Sosyalist Eşitlik Partisi'ni inşa etmek demektir.

Toplumsal Eşitlik, DEUK ile birlikte, Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Türkiye) kurulması için mücadele etmekte; yaygın kitlesel mücadeleler patlamadan önce işçi sınıfı –özellikle de onun en ileri kesimleri– içinde önemli bir siyasi varlık geliştirmeyi asli sorumluluğu olarak görmektedir. Türkiye'deki ve tüm Ortadoğu'daki sınıf bilinçli işçilere ve sosyalist gençlere, *Toplumsal Eşitlik*'i destekleme çağrısı yapıyoruz.

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / 4.4.2017